

Arrest

nr. 190 169 van 28 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 7 april 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 mei 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 17 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de beslissing vermeld in punt 1.2. wordt ingetrokken.

1.4. Op 1 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 137 719 van 2 februari 2015 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.4.

1.6. Op 13 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.05.2014 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onvankelijk werd verklaard op 10.02.2015, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen voor A.E. (...) werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 12.02.2015 onder gesloten omslag in bijlage)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf."

1.7. Op 13 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de verzoekende partijen beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de samenhang

3.1. De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen in hoofddorde op dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen het beroep in beginsel slechts ontvankelijk is ten aanzien van de beslissing die het voornaamste onderwerp uitmaakt van het verzoekschrift, zijnde de eerste bestreden beslissing. De verwerende partij licht toe als volgt:

"In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken .(RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67. 627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker' die verschillende administratieve rechtshandelingen [aanvecht in één inleidende akte/ in dit verzoekschrift 'aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507) .

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en réglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van. een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard .en aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr., 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996> nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. .10. De Raad van State, I. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71)." (R.v.V., Algemene Vergadering, 23 oktober 2013, nr. 112.576):

In casu, hebben beide beslissingen een andere grondslag en een ander voorwerp.

Door middel van de eerste bestreden beslissing werd een aanvraag ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard, terwijl de tweede bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft dat werd opgelegd op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 12 februari 2015 maakt derhalve een afzonderlijke beslissing uit, die op een afzonderlijke rechtsgrond berust en afzonderlijk kan worden getroffen.

Bijgevolg, is de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing, bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, onontvankelijk."

3.2. Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als één enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere. Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoekende partijen ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Daarnaast wijst de Raad op het feit dat de beslissingen tegelijkertijd werden genomen door dezelfde gemachtigde, en op dezelfde datum aan de verzoekende partijen werden betekend. Gelet op deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissingen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te behandelen.

4. Over de ontvankelijkheid

4.1. In ondergeschikte orde stelt de verwerende partij in haar verweernota dat de verzoekende partijen, gelet op hun illegale verblijfssituatie, niet getuigen van het rechtens vereiste belang bij de schorsing van de thans bestreden beslissing. Uit de uiteenzetting van de exceptie blijkt dat deze gericht is tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij zet haar exceptie van onontvankelijkheid uiteen als volgt:

"In ondergeschikte orde, heeft verwerende partij de eer op te merken dat verzoekers, gelet op hun illegale verblijfssituatie, niet getuigen van het rechtens vereiste belang bij de schorsing van de thans bestreden beslissing.

Artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet enkel voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Opdat verzoekers een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het hierbij niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. De thans bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch ■ toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 511° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1 0 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten
Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de Staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

De Raad oordeelde in dat verband dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite slechts vaststelt dat een in voormelde bepaling bedoelde situatie zich voordoet. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303)

In casu, verblijven verzoekers in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig paspoort.

Zij betwisten dit niet in hun verzoekschrift.

De rechtspraak van de Raad van State is constant en voor zoveel als nodig verwijst de verwerende partij naar het arrest nummer 156.746 van 22 maart 2006 in de zaak A. 171.101 XIV - 25.011, waarin als volgt werd geoordeeld:

"Overwegende dat verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij de door hem ingediende procédure, vermits een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker en aan de rechtskracht van voornoemd bevel van 7 februari 2006; dat na een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing/ de verwerende partij opnieuw bevel om het grondgebied te verlaten, kan uitvaardigen tegen verzoeker die illegaal in het Rijk verblijft ; dat bij gevolg de ingestelde vordering onontvankelijk is en dat de exceptie dies desbetreffend wordt opgeworpen in de nota van de verwerende partij, gegrond is." (R.v.St., 22 maart 2006, nr. 156.746)

Een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing kan verzoekers dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de Staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet verzoekers opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris kan enkel op een wettige wijze afzien van het geven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten ingeval er een hogere rechtsnorm wordt aangehaald.

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 EVRM.

Uit de uiteenzetting bij het tweede middel blijkt dat verzoekers geen schending aantonen van die verdragsbepaling.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is huidige vordering onontvankelijk."

4.2. De Raad dient op te merken dat er echter gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partijen een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in hun middelen hebben aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees

Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de schending inroepen van hogere rechtsnormen, waaronder artikel 3 van het EVRM. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partijen geen schending van hogere rechtsnormen aantonen, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij de nietigverklaring van de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissingen.

4.3. De opgeworpen exceptie dient derhalve te worden verworpen.

5. Onderzoek van het beroep

5.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij menen dat voormelde beginselen en bepalingen geschonden zijn doordat de verwerende partij ten onrechte stelt dat de aandoeningen van de eerste verzoekende partij niet zouden beantwoorden aan de ziekte zoals voorzien in §1 van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

5.1.1. Hun eerste middel lichten de verzoekende partijen toe als volgt:

“1.

Op grond van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet dient de aangewezen ambtenaar-geneesheer o.m. de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst te onderzoeken en vervolgens daaromtrent advies te verlenen aan de gemachtigde van verwerende partij.

Artikel 9 ter, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente]2 inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.(...)”

Niettegenstaande de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, is de Raad wel bevoegd om in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2. In casu moeten worden vastgesteld dat niettegenstaande de uitdrukkelijk door de Raad vastgestelde gebreken in het eerdere advies van de ambtenaar-geneesheer, deze laatste ook nu weer nalaat

afdoende te motiveren waarom de stelling van de behandelende arts (bvb. dat er sprake is van 100 % arbeidsongeschikt – cf. infra) niet zou mogen worden gevolgd en op welke grond deze foutief zou zijn. In die omstandigheden is er dan ook weerom sprake van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Wanneer verwerende partij vervolgens stelt dat het dossier, ‘zoals het voorligt’, niet zou aantonen dat de aangehaalde problematiek een reëel risico vormt voor een onmenselijke en vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst, terwijl Uw Raad reeds in arrest van 2 februari 2015 nr. 137 719 uitdrukkelijk heeft gesteld dat ‘van de verwerende partij en van de ambtenaar-geneesheer in casu (mag) worden verwacht – vooraleer zonder meer te stellen dat een verdere behandeling niet nodig is – zich te informeren naar eventuele actuele medische gegevens nu zij op de hoogte waren van het feit dat de betrokkene lijdt aan chronische aandoeningen waarvoor opvolging door artsen en specialisten vereist is enerzijds en van het feit dat er ten tijde van het verstrekken van het advies nog onderzoeken lopende zijn naar de resultaten van de behandeling en de eventuele noodzaak aan een verdere behandeling anderzijds’, moet worden aangenomen dat het gevoerde onderzoek geenszins afdoende is en de bestreden beslissing weerom niet afdoende werd gemotiveerd; in casu kan weerom een schending van de materiële motiveringsplicht worden vastgesteld in samenlezing met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er wordt louter steeds gesteld door de ambtenaar-geneesheer: ‘het dossier zoals het voorligt’, terwijl deze ambtenaar-geneesheer zich had kunnen informeren naar de actuele medische gegevens bij verzoeker, alvorens te oordelen dat er onvoldoende gespecialiseerde verslagen voorliggen.

3. Geheel ten onrechte, en tegen de medische stukken in, meent de ambtenaar-geneesheer bovendien dat er in casu geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in het land van herkomst. Gelet op de vaststellingen van de behandelende geneesheer (cf. infra), kan zulks weinig ernstig worden voorgehouden.

Zij stelt dat de vermelding ‘levensgevaarlijke complicaties’ een veralgemeende veronderstelling is die niet weerhouden kan worden in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het medisch dossier, zoals het voorligt, evenmin zou aantonen dat er 100 % arbeidsongeschiktheid is.

Het arrest van 2 februari 2015 nr. 137 719 stelde nochtans duidelijk:

‘De ambtenaar-geneesheer kan niet uit een gebrek aan informatie afleiden dat een verdere behandeling niet nodig is en dat er aldus geen actueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. (...) Eveneens schijnt de arts van de verwerende partij voorbij te gaan aan de vaststelling dat de eerste verzoekende partij volgens het attest 100 % arbeidsongeschikt is. Noch kan in de motieven van het advies teruggevonden worden waarom de stelling van de arts van de verzoekers met name dat de medicamenteuze therapie levensbelangrijk is, niet juist is of hiermee geen rekening zou moeten gehouden worden. Nergens blijkt overigens dat de betrokkene volledig genezen is. Er kan worden herhaald dat eveneens uit de voorgaande standaard medische getuigschriften de noodzaak bleek om de patiënt op te volgen.

Hoewel artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager bij zijn aanvraag en dus ook nadien alle nuttige inlichtingen dient over te maken aangaande zijn aandoeningen, kan gelet op het voorgaande van de verwerende partij en van de ambtenaar-geneesheer in casu worden verwacht – vooraleer zonder meer te stellen dat een verdere behandeling niet nodig is – zich te informeren naar eventuele actuele medische gegevens nu zij op de hoogte waren van het feit dat de betrokkene lijdt aan chronische aandoeningen waarvoor opvolging door artsen en specialisten vereist is enerzijds en van het feit dat er ten tijde van het verstrekken van het advies nog onderzoeken lopende zijn naar de resultaten van de behandeling en de eventuele noodzaak aan een verdere behandeling anderzijds.

(...)

De arts van de verwerende partij laat na de noodzaak van de medicatie te onderzoeken terwijl hij evenmin afdoende verklaart waarom de stelling van de arts van verzoekers, die zegt dat deze levensbelangrijk zijn onjuist in en ongegrond. Dit klemmt in casu nog meer nu de verzoekers aan de hand van uitvoerige documentatie gevoegd bij hun aanvraag gewezen hebben op mogelijke ernstige

tekortkomingen van de medische behandeling die de eerste verzoekende partij behoeft in het herkomstland.'

Het is duidelijk dat verwerende partij geheel ten onrechte en zonder enig medisch onderzoek van verzoekster stelt dat levensgevaarlijke complicaties louter een veralgemeende veronderstelling is die niet weerhouden kan worden en er ook niet wordt aangetoond dat er sprake zou zijn van 100% arbeidsongeschiktheid.

Het eenvoudigweg tegenspreken van de vaststellingen van de behandelende geneesheer van verzoekster, die ook reeds werden bevestigd in het arrest van Uw Raad van 2 februari 2015 nr. 137 719, zonder enig afdoend medisch onderzoek door de ambtenaar-geneesheer, is dan ook niet voldoende. Zoals in het arrest van 2 februari 2015 nr. 137 719 reeds werd vastgesteld laat ook nu weer verwerende partij na om afdoende te verklaren waarom de stelling van de behandelende arts van verzoekster die zegt dat medicatie levensbelangrijk is, onjuist en ongegrond zou zijn. Dit klemmt des te meer nu verzoekers aan de hand van uitvoerige documentatie gevoegd bij hun aanvraag gewezen hebben op mogelijke ernstige tekortkomingen van de medische behandeling die de eerste verzoekende partij behoeft in het herkomstland.

In casu heeft verzoekster in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging om medische redenen van 23.05.2014 op gedocumenteerde wijze aangetoond in welke staat de gezondheidszorg in haar land van herkomst zich bevindt en welke (desastreuze) gevolgen zulks heeft op de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst. Daarnaast werd ook gewezen op de bedenkelijke kwaliteit van de medische zorgen in het land van herkomst.

Van belang is dan ook steeds om in concreto na te gaan of de medische behandeling noodzakelijk is voor het meer dragelijk maken van de medische aandoening en derhalve inhoudelijk na te gaan of de fysieke integriteit van verzoekster bij afwezigheid van adequate behandeling in het land van herkomst al dan niet in gevaar is. Gelet op de vaststellingen van de behandelende arts moet in casu worden aangenomen dat de medische behandeling (met maar liefst 9 medicijnen!) noodzakelijk is en er bij afwezigheid van behandeling een reëel risico is voor de fysieke integriteit (en zelfs voor het leven) van verzoekster.

Met betrekking tot de medicatie blijkt uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer van 13.02.2015 evenwel niet of deze beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Verwerende partij heeft zulks geheel ten onrechte niet nagegaan.

Door geen beoordeling te geven omtrent de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot (kwalitatieve) behandeling in het land van herkomst, schendt de bestreden beslissing voormeld artikel 9ter, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, nu in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging werd opgeworpen dat zij geen afdoende medische opvolging in haar land van herkomst kan genieten.

Dat verwerende partij dan ook ten onrechte de aanvraag als ongegrond heeft afgewezen.

Een vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook op zijn plaats."

5.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

5.1.3. De schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel dienen onderzocht te worden in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Voormeld artikel bepaalt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van voormeld artikel 9ter van de vreemdelingenwet en verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 februari 2015.

Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris uitdrukkelijk verwijst naar een advies van de ambtenaar-geneesheer, uitgebracht volgens een daartoe wettelijk voorziene adviesprocedure, dan maken de motieven van dergelijk advies deel uit van de ongegrondheidsbeslissing en zal ook bij de totstandkoming van dit advies moeten worden voldaan aan de motiveringsplicht. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert dan ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleefte en de aanvraag wordt ongegrond verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing houdende de ongegrondheid van de verblijfsaanvraag. Het is de verzoekende partijen toegelaten om de onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de verwerende partij genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als ongegrond wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

5.1.4. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 12 januari 2015 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de voorgelegde medische aandoening in hoofdte van de eerste verzoekende partij. Het advies luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23.05.2014.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 26/02/2014 van dr. Elviha blijkt dat betrokkene een operatie aan de sinus etmoidalis onderging in 2011, een matig chronisch pijnsyndroom heeft, vermindering van de visus, PTSS, een matig ernstige depressie, slaapstoornissen, multiple fobieën, hoge bloeddruk, chronisch rugpijnsyndroom, rechter schouderpijn en een chronische gastritis die behandeld werd in januari 2014. In juni 2013 zou ze ook nog een heelkundige neus-keel-oor ingreep gehad hebben.*
- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 21/02/2014 door dr. Van Thielen blijkt dat betrokkene een MR sinussen onderging.*
- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 24/12/2013 van dr. Blinder blijkt dat bij betrokkene een maagbiopsie werd genomen waarin een helicobacter pylori werd gevonden.*
- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 24/12/2013 van dr. Blinder blijkt dat betrokkene een gastroscopie onderging met als besluit: normaal onderzoek.*
- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 24/12/2013 van dr. Blinder blijkt dat betrokkene een colonoscopie onderging met als besluit: normale colon.*
- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 19/12/2013 van dr. De Surgeloose blijkt dat betrokkene een radiologisch onderzoek onderging: een MRI van de hals.*
- *12/11/2013: protocol van laboresultaten.*
- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 19/06/2012 van dr. Geijsels blijkt dat betrokkene een heelkundige ingreep onderging in Rusland op 31/01/2011.*
- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 22/05/2012 van dr. Bernard blijkt dat betrokkene een radiologisch onderzoek onderging: MR sinussen en orbitae.*
- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 29/12/2011 van dr. Van Haesendonck blijkt dat bij betrokkene een biopsie werd genomen vanuit het neusdak links.*
- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 06/01 /2012 van dr. Wagemans blijkt dat betrokkene besproken werd op de multidisciplinaire zitting van 21/12/2011.*
- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 01/10/2012 van dr. Dom wordt de toestand van betrokkene beschreven als: status postoperatief spinocellulair carcinoma, zonder vervolgbehandeling. Geen evidentie van resttumor,*
- *05/03/2014: afsprakenoverzicht*
- *2 Russische attesten, niet vertaald.*
- *15/01/2014: overzicht afspraken.*
- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 05/03/2014 van dr. Van Lint blijkt dat bij betrokkene een oftalmologisch consult gedaan werd wegens klachten van progressief dubbelzicht.*
- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 02/10/2012 van dr. Blyweert blijkt dat betrokkene in 2011 chirurgisch behandeld werd voor een sinuscarcinoom links.*
- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 24/09/2013 van dr. Elviha blijkt dat betrokkene lijdt aan status postoperationis.*

Uit een studie van dit medisch dossier blijkt dat deze 48-jarige vrouw uit Rusland in 2011 een heelkundige ingreep onderging (in Rusland) voor een sinuscarcinoom links. Er zijn geen aanwijzingen voor een resttumor en er is momenteel geen vervolgbehandeling meer. De andere aangehaalde medische problematiek bestaat uit een opgelijste bloemlezing van aandoeningen en klachten die weinig

tot niet onderbouwd zijn door specialistische onderzoeken en/of verslagen, waardoor de vermelde "levensgevaarlijke complicaties" in casu een veralgemeende veronderstelling blijft die we niet kunnen weerhouden in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het medisch dossier, zoals het voorligt, toont in casu evenmin aan dat er 100% arbeidsongeschiktheid zou zijn.

Bovendien moet vastgesteld worden dat dit dossier, zoals het voorligt, niet aantoont dat de aangehaalde problematiek een reëel risico vormt voor een onmenselijke en vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Conclusie:

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

5.1.5. In het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, dient dan ook te worden nagegaan of er voldoende feitelijke gronden bestaan voor de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer en of er op grond van zijn vaststellingen al dan niet in redelijkheid kon worden besloten dat het *in casu* niet gaat om een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit het bepaalde in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Concreet houdt artikel 9ter van de vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De ambtenaar-geneesheer dient aldus na te gaan of de in de voorliggende medische verslagen beschreven aandoeningen ernstig zijn en zo ja, of de voorliggende medische behandelingen noodzakelijk zijn. Immers wanneer voor een beschreven aandoening een zeker vorm van ernst ontbreekt of geen medische behandeling (meer) nodig of noodzakelijk wordt geacht, dient de ambtenaar-geneesheer geen verder onderzoek te verrichten naar de behandeling in het land van herkomst. Wanneer de ambtenaar-geneesheer aldus oordeelt dat een ziekte of aandoening een zekere vorm van ernst ontbeert of voor een bepaalde ziekte of aandoening geen noodzaak (meer) blijkt aan behandeling en de behandeling aldus niet weerhouden wordt, dient hij, bij het onderzoek of een

verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling bestaat in het herkomstland, geen onderzoek te verrichten naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de voorgeschreven behandelingen in het herkomstland.

De Raad stelt vooreerst vast dat het niet kennelijk onredelijk is dat de ambtenaar-geneesheer, ter bevestiging van het bestaan van een aandoening of ziekte die een zekere vorm van ernst vertoont, indien dit niet duidelijk blijkt uit het standaard medische getuigschrift, overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen vereist.

5.1.6. Uit de motieven van het medisch advies van 12 februari 2015 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer enerzijds vaststelt, betreffende de sinuscarcinoma links, dat er geen medische behandeling meer nodig is. Immers motiveert hij dat er een ingreep plaatsvond, dat er geen aanwijzingen zijn van een resttumor en er momenteel geen gevolgbehandeling meer is. Anderzijds blijkt uit de motieven van het medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer, betreffende de overige aandoeningen en klachten, niet overtuigd blijkt te zijn van de ernst van de aandoeningen van de eerste verzoekende partij, waarbij zij motiveert dat de klachten en aandoeningen weinig tot niet onderbouwd zijn door specialistische onderzoeken en/of verslagen, waardoor de vermelde 'levensgevaarlijke complicaties' *in casu* een veralgemeende veronderstelling zijn die niet weerhouden kan worden in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat het dossier zoals het voorligt niet aantoont dat er sprake is van 100% arbeidsongeschiktheid. Bovendien oordeelt de ambtenaar-geneesheer dat het dossier, zoals het voorligt, niet aantoont dat de aangehaalde problematiek een reëel risico vormt voor een onmenselijke en vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het herkomstland.

5.1.7. Bij arrest nr. 137 719 van 2 februari 2015 van de Raad werd gesteld dat de ambtenaar-geneesheer uit een gebrek aan informatie niet kan afleiden dat een verdere behandeling niet nodig is en dat er aldus geen actueel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland en dat hoewel artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager bij zijn aanvraag en dus ook nadien alle nuttige inlichtingen dient over te maken aangaande zijn aandoeningen, van de ambtenaar-geneesheer *in casu* kan verwacht worden - vooraleer zonder meer te stellen dat een verdere behandeling niet nodig is – zich te informeren naar de eventuele actuele medische gegevens nu zij op de hoogte was van het feit dat de eerste verzoekende partij lijdt aan chronische aandoeningen waarvoor opvolging door artsen en specialisten vereist is enerzijds en van het feit dat er ten tijde van het verstrekken van het advies nog onderzoeken lopende zijn naar de resultaten van de behandeling en de eventuele noodzaak aan verdere behandeling anderzijds.

De verzoekende partijen menen dat, gelet het gestelde in voormeld arrest, *in casu* moet worden aangenomen dat het gevoerde onderzoek geenszins afdoende is en de bestreden beslissing wederom niet afdoende werd gemotiveerd.

5.1.8. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen bij hun aanvraag een standaard medisch getuigschrift van 26 februari 2014 van de huisarts voegden. Uit het medisch advies van 12 februari 2015 blijkt dat de verwerende partij dit stuk heeft bestudeerd bij de evaluatie van het medisch dossier. Uit dit standaard medisch getuigschrift blijkt onder meer dat de verzoekende partij gediagnosticeerd werd met onder meer verergering van het visus, chronische gastritis en '*HP (onleesbaar)*'. Er blijkt eveneens een medicamenteuze behandeling. Er wordt in het standaard medisch getuigschrift verwezen naar bijlagen, die eveneens opgesomd staan in de lijst van stukken die de ambtenaar-geneesheer heeft bestudeerd bij de evaluatie van het medisch dossier. Een tweede bijlage betreft een bacteriologisch onderzoek van 24 december 2013 bij 'Inwendige Geneeskunde' door een klinisch bioloog waaruit een *helicobacter pylori* blijkt. Een derde bijlage betreft een verslag van een gastroscopie van 24 december 2013, waarbij wordt vastgesteld dat, om een behandeling te bepalen, de resultaten van de biopsies moeten afgewacht worden en dat er eventueel verder onderzoek nodig is. Een vierde bijlage betreft een verslag van een colonoscopie van 24 december 2014, waarbij een behandeling voorgesteld wordt met vezelpreparaat en/of antispasmodicum. Bijlage 6 betreft laboresultaten. Uit een stuk 15 gevoegd aan de aanvraag blijkt dat de eerste verzoekende partij op advies is geweest bij een consultant neuro-oftalmologie, omwille van progressief verminderd zicht en dubbelzien, waarbij geconcludeerd wordt dat voor de diplopie een advies wordt gepland voor strabismeheelkunde en dat voorafgaand nog een oppuntstelling dient te gebeuren van de huidige

visuele functies en bijkomend onderzoek dient te geschieden om beter te begrijpen waar de progressieve visusdaling vandaan komt. Uit de stukkenbundel gevoegd bij de aanvraag blijkt voorts een overzicht van de geplande afspraken van de verzoekende partij bij de 'Neus, Keel & Oren' (hierna: NKO) en bij 'Oogheekunde' bij artsen en verpleging teneinde onderzoeken uit te voeren.

Uit het standaard medische getuigschrift van 26 februari 2014 blijkt eveneens een status post (operatief) ca li sinus etmoidalis, alsook dat opvolging door onder meer een oncoloog wordt vermeld als specifieke nood voor de medische opvolging. Uit het standaard medische getuigschrift van 19 juni 2012, dat eveneens bij de aanvraag werd gevoegd, en dat eveneens opgesomd staat in de stukken die de ambtenaar-geneesheer heeft bestudeerd voor de evaluatie van het medisch dossier, blijkt dat de eerste verzoekende partij een heekundige ingreep onderging in Rusland in 2011 en wordt melding gemaakt van de nood aan een medicamenteuze behandeling met neusspray, dat een halfjaarlijkse interventie nodig is voor opvolging bij NKO en '*onleesbaar* MRI', dat minimum vijf jaar opvolging noodzakelijk is en er neusspray nodig is wegens levenslang gevoelige sinus. Bij de vraag wat de gevolgen of mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet, wordt in het voormelde standaard medische getuigschrift genoteerd dat indien er geen recidief tumor is, er slecht geventileerde sinus is die kan leiden tot sinusitis en abces/cellulitis dat kan leiden tot sepsis en dat indien er recidief tumor is, er mogelijk metastasen zijn die kunnen leiden tot de dood.

Zoals reeds vastgesteld in het arrest nr. 137 719 van 2 februari 2015 van de Raad, was de ambtenaar-geneesheer op de hoogte van het feit dat de eerste verzoekende partij lijdt aan chronische aandoeningen waarvoor opvolging door arts en specialisten vereist is en van het feit dat er ten tijde van het verstrekken van het advies nog onderzoeken lopende zijn naar de eventuele noodzaak aan een verdere behandeling.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer na nazicht van de medische stukken correct kon oordelen dat de eerste verzoekende partij in 2011 een heekundige ingreep onderging voor een sinuscarcinoom, dat er geen aanwijzingen zijn voor een resttumor en er momenteel geen vervolgbehandeling is, toch in de mate deze laatste stelling betrekking heeft op een medicamenteuze vervolgbehandeling na de ingreep voor het sinuscarcinoom. Echter gaat hij voorbij aan het feit dat in het standaard medische getuigschrift van 19 juni 2012 melding wordt gemaakt van nood aan opvolging voor minimum vijf jaar en dat er neusspray nodig is wegens levenslang gevoelige sinus en de vaststelling in het standaard medisch getuigschrift van 26 februari 2014 dat er opvolging nodig is door onder meer een oncoloog. Betreffende de voorgeschreven noodzakelijke opvolging voor de postoperatieve status van de eerste verzoekende partij wordt in het medisch advies niets gesteld, zodat niet blijkt waarom de eerste verzoekende partij bij gebrek aan de nodige medische zorgen, *in casu* opvolging post operatief, in het land van herkomst geen reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De verzoekende partijen kunnen dan ook gevolgd worden waar zij verwijzen naar het arrest nr. 137 719 van 2 februari 2015 van de Raad, waarin gesteld wordt dat de ambtenaar-geneesheer op de hoogte was van het feit dat de eerste verzoekende partij lijdt aan chronische aandoeningen waarvoor opvolging door arts en specialisten vereist is en menen dat het gevoerde onderzoek geenszins afdoende is.

Het komt de Raad niet toe om zelf na te gaan of een gebrek aan behandeling of opvolging voor de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij wel of niet een onmenselijke of vernederende behandeling vormt. Ofwel vormt het gebrek aan behandeling of opvolging geen onmenselijke of vernederende behandeling maar dient de ambtenaar-geneesheer dit uit te leggen in zijn advies ofwel vormt het geen onmenselijke of vernederende behandeling omdat de opvolging beschikbaar en toegankelijk is in het land van oorsprong, wat dan ook in het advies dient te worden verduidelijkt. Geen van beide kan worden gelezen in het advies van de ambtenaar-geneesheer.

Noch uit het advies van de ambtenaar-geneesheer noch uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de in het standaard medisch getuigschrift weergegeven nood aan een opvolging voor de eerste verzoekende partij zoals deze hoger werd beschreven. Er blijkt niet waarom de door de behandelende arts noodzakelijk geachte opvolging zoals die blijkt uit de voorgelegde medische attesten, niet wordt weerhouden en waarom de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat het dossier, zoals het voorligt, niet aantoonde dat de aangehaalde problematiek een reëel risico vormt voor een onmenselijke of vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land van verblijf.

Hieruit blijkt een onzorgvuldig onderzoek naar de medische situatie van de eerste verzoekende partij.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er op, hoewel het niet kennelijk onredelijk is dat de ambtenaar-geneesheer, ter bevestiging van het bestaan van een aandoening of ziekte die een zekere vorm van ernst vertoont, indien dit niet duidelijk blijkt uit het standaard medische getuigschrift, overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen vereist, dat *in casu* onderzoeken en specialistische verslagen voorlagen, zoals blijkt uit punt 5.1.8. Gelet op het feit dat uit deze onderzoeken reeds het bestaan van bepaalde aandoeningen en klachten (diplopie en progressieve visusdaling alsook *helicobacter pylori*) is gebleken, hoewel nog verdere onderzoeken nodig zijn, kan de ambtenaar-geneesheer niet laten uitschijnen dat de ernst van de aandoeningen en klachten niet blijkt doordat de aandoeningen en klachten weinig tot niet onderbouwd zijn door specialistische onderzoeken en/of verslagen waardoor de levensgevaarlijke complicaties een veralgemeende veronderstelling is die niet kan weerhouden worden in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer geen zorgvuldig onderzoek hebben gevoerd naar de medische problematiek van de eerste verzoekende partij, minstens dit niet blijkt uit de motieven van het medisch advies of de bestreden beslissing, maken de verzoekende partijen een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringplicht aannemelijk.

Het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5.2. Ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten betogen de verzoekende partijen dat de verwerende partij bij het nemen van de bevelen geen rekening heeft gehouden met de medische toestand van de verzoekende partijen.

Blijkens de gegevens van het dossier heeft de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig geacht om haar bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt op de door de verzoekende partijen ingediende aanvraag tot medische regularisatie. Op die manier heeft zij zich geconformeerd aan artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd, moeten derhalve ook de daaropvolgende bevelen om het grondgebied te verlaten worden vernietigd. De argumentatie van de verwerende partij doet hieraan geen afbreuk.

6. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER